

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 504/2025
07.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весне Зарић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА –адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 07.05.2025. године, једногласно донео је:

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА –адвоката Марка Томовића, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, па се преиначавају правноснажне пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године, у погледу правне квалификације кривичног дела, тако што Врховни суд противправне радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде, под тачком 1, 2 и 3, за које је правноснажно оглашен кривим, и то за кривично дело под тачком 1. изреке пресуде правно оцењује као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) КЗ, под тачком 2. изреке пресуде правно оцењује као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) КЗ и под тачком 3. изреке пресуде правно оцењује као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ и за наведена кривична дела га применом чл. 4, 42, 45. и 54. КЗ осуђује на казну затвора у трајању од по 4 (четири) месеца, док за два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ, описана под тачком 4. и 5. изреке пресуде узима као утврђене казне затвора у трајању од по 4 (четири) месеца, а за кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ узима као утврђену казну затвора у трајању од 3 (три) месеца, које су изречене пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године, па му на основу одредби чланова 60,64,65 и 66 КЗ изриче

УСЛОВНУ ОСУДУ

Тако што му утврђује јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 10 (десет месеци) и истовремено одређује да исту неће издржати уколико у року од 5 (пет) година, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело, док у преосталом делу правноснажне пресуде остају неизмењене.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА –адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Чачку Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године **се одбија** у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 10) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења три кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ, два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ, за која кривична дела су му утврђене казне затвора у трајању од по четири месеца и кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ, за које кривично дело му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, па му је изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године и десет месеци и истовремено одређено да се иста неће издржати уколико у року од пет година, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка и да оштећеном ББ на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 410.400,00 динара. Оштећени су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу. Према окривљеном је изречена мера безбедности забране приближавања и комуникације са оштећенима из члана 89а КЗ.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Горњем Милановцу и браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА –адвокат Марко Томовић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 10) и став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцена навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је делимично основан у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, док је у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1), 10) и став 2. тачка 1) ЗКП неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног наводи да је окривљени оглашен кривим због извршења три кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ и два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ односно за више алтернативно прописаних радњи извршења из члана 138а став 1. КЗ. На овај начин учињена је повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП јер је у конкретном случају окривљени својим радњама остварио више облика извршења кривичног дела из члана 138а став 1. КЗ и у том случају се ради о једном кривичном делу чију правну оцену треба извршити према доминантном облику извршења, док постојање других облика извршења може представљати отежавајућу околност приликом одмеравања казне.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају правилно је правноснажним пресудама окривљени оглашен кривим за пет кривичних дела прогањање из члана 138а став 1. КЗ у стицају, јер су дела извршена према 5 различитих пасивних субјеката због чега се не може радити о једном кривичном делу. Међутим, основано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног истиче да је учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, у односу на три кривична дела описана под тачком 1, 2 и 3 изреке првостепене пресуде, јер су утврђене радње извршења наведених дела погрешно правно оцењене као три кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ.

Наиме, правноснажном пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр. 84/24 од 16.12.2024. године утврђено је да је окривљени АА у току 2018. до 30.11.2019. године учестало, а од 01.12.2019. године до почетка марта месеца 2020. године упорно вршио више радњи описаних у члану 138а став 1. КЗ и то:

-у кривичном делу описаном под тачком 1 изреке пресуде претио нападом на живот и тело оштећеног ВВ, као и њему блиских лица и предузимао радње на начин којим може осетно да угрози лични живот оштећеног... тако што га је упорно вређао говорећи му да су његови укућани и он „лопови и клошари“, псовао му мајку, изговарајући клетву „рак вас појео“, да би се у више наврата у присуству оштећеног и његове малолетне деце скидао го, показујући полни орган, претио оштећеном да ће да га убије, након чега је на сеоском путу изненада пришао до оштећеног, који је управљао возилом и оштетио му возило тако што је поломио крило од возила, говорећи да му дају дизалицу, када је изговорио и претњу да ће да убије оштећеног...причињавајући му штету уништавањем жице и ограде у породичном домаћинству, а у више наврата је оштећеног и чланове његовог домаћинства гађао каменицама из свог дворишта.... изговарајући претњу да ће да га убије, којом приликом је упериио пиштољ у оштећеног за који се испоставило да је пластични пиштољ, ... без контроле пуштао домаће животиње да се крећу по селу и причињавају штету, говорећи оштећеном „да ће да пусти бика да их побије“, након чега је пустио вепра у двориште оштећеног, који је том приликом напао малолетну ћерку оштећеног..., и све наведене радње су правно оцењене као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ,

-у кривичном делу описаном под тачком 2 изреке пресуде претио нападом на живот и тело оштећене ГГ, као и њој блиских лица и предузимао радње на начин којим може осетно да угрози лични живот оштећене... тако што је учестало вређао говорећи јој „да је к...“, клео говорећи јој „рак вас појео“, у присуству оштећене и њене малолетне деце се скидао го, у којој ситуацији је изводио магарца на улицу и пошто би уочио оштећену изговарао би : „к..., заразила си ми магараца, магарац је отац твоје деце“, долазио до породичног домаћинства оштећене и светлио им лампом у прозоре, засипао каменицама њихове прозоре, а затим испуштао крике имитирајући животиње – лисицу и вука...малолетној ћерци оштећене у више наврата рекао да дође код њега у базен да се купа са њим у „тангама“, а затим би јој изговорио : „иди сада кући и поздрави маму“; након чега је оштећеној упутио и претњу : „ја само узмем пиштољ, бап – бап и све је готово“... уперео пиштољ у правцу возила којим је управљала оштећена... када је подигао пиштољ у вис да би наставио да вређа оштећену говорећи јој „а ти мала иди обиђи своју мајку која је у лудици и гребе зид“, упорно јој претио говорећи „да ће пуцати из пиштоља на свакога ко приђе његовом дворишту да провери стање на водоводу“, све време настављајући да вређа оштећену говорећи јој да је „к...“.... предузимао и друге сличне радње које осетно угрожавају лични живот оштећене и то тако што је у више наврата из свог домаћинства без контроле пуштао домаће животиње које су причињавале штету оштећеној ... да би пустио вепра у породично домаћинство оштећене, који је напао њену малолетну ћерку.... вређао оштећену говорећи јој „Дођи снајка да видиш колики је мом магарцу“... и све наведене радње су правно оцењене као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ,

-у кривичном делу описаном под тачком 3 изреке пресуде претио нападом на живот и тело оштећеног ДД, и предузимао радње на начин на који може осетно да угрози лични живот оштећеног тако што је ... узнемиравао оштећеног изговарајући увреде учестало говорећи „да су лопови, к..., барабе и ништаци“, да би наставио и да му прети говорећи да ће му запалити имање и кућу... да ће их иселити из куће... приступио у породично домаћинство оштећеног у току ноћи, вирио кроз прозоре где спавају малолетне ћерке оштећеног, као и у купатило, а затим је камењем гађао у правцу куће оштећеног, сијао лампом како би будио укућане... испуштао „животињске крике“, њиштао, вриштао и имитирао животиње, а при свакој комуникацији са оштећеним покушавао да започне конфликт, а више пута се потпуно свлачио у присуству оштећеног и хватао за полни орган показујући исти члановима породице оштећеног, када је и претио оружјем оштећеном... и све наведене радње су правно оцењене као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ.

Кривично дело прогањање из члана 138а став 1. КЗ може се извршити са пет алтернативно одређених радњи и гласи: „Ко у току одређеног временског периода упорно: 1) друго лице неовлашћено прати или предузима друге радње у циљу физичког приближавања том лицу противно његовој вољи, 2) противно вољи другог лица настоји да са њим успостави контакт непосредно, преко трећег лица или путем средстава комуникације, 3) злоупотребљава податке о личности другог лица или њему блиског лица ради нуђења робе или услуга, 4) прети нападом на живот, тело или слободу другог лица или њему блиског лица, 5) предузима друге сличне радње на начин који може осетно да угрози лични живот лица према коме се радње предузимају“.

Када у току одређеног временског периода, окривљени својим радњама оствари више облика извршења кривичног дела из члана 138а став 1. КЗ, који су прописани тачкама 1) до 5), не постоји идеални стицај кривичног дела, већ се ради само о једном кривичном делу чију правну оцену треба извршити према доминантном облику извршења, док постојање и других облика извршења може представљати отежавајућу околност код одмеравања казне, ако су испуњени услови из члана 54. став 3. КЗ.

Имајући све наведено у виду, Врховни суд је делимично усвојио захтев за заштиту законитости у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, те преиначио правноснажне пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године у погледу правне оцене кривичних дела описаних под тачкама 1, 2 и 3 изреке првостепене пресуде за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, налазећи да је у тачкама 1 и 2 изреке пресуде доминантни облик извршења кривичних дела то што је окривљени претио нападом на живот и тело оштећених ВВ и ГГ и њима блиских лица и кривична дело под тачком 1. и 2. изреке пресуде правно оценио као два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) КЗ, а под тачком 3. изреке првостепене пресуде налазећи да је доминантни облик извршења кривичног дела то што је окривљени предузимао друге сличне радње на начин који може осетно да угрози лични живот ДД, исте правно оценио као кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ и за наведена кривична дела га применом чл. 4, 42, 45. и 54. КЗ осудио на казну затвора у трајању од по четири месеца, док за два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ, описана под тачком 4. и 5. изреке пресуде узео као утврђену казну затвора у трајању од по четири месеца, а за кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ узео као утврђену казну затвора у трајању од три месеца, које су изречене пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године, па му на основу одредби чланова 60,64,65 и 66 КЗ изрекао условну осуду којом је утврдио јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци и истовремено одредио да исту неће издржати уколико у року од пет година, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело.

Приликом одмеравања казне, Врховни суд је имао у виду све отежавајуће и олакшавајуће околности, утврђене у редовном поступку и налази да је одмерена мера упозорења сразмерна објективној тежини извршеног кривичног дела, те степену кривице и јачини угрожавања заштитног добра, као и да је изречена кривична санкција нужна да се њоме оствари у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција из члана 4.КЗ и сврха условне осуде из члана 64. КЗ да се може очекивати да ће упозорење уз претњу казне довољно утицати на окривљеног да више не врши кривична дела.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП наводи да је у односу на дело које је предмет оптужбе наступила застарелост кривичног гоњења имајући у виду да је у односу на све радње извршења кривичног дела из члана 138а став 1. КЗ, које су предузете до 03.03.2019. године наступила застарелост кривичног гоњења.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Томовића се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, изреком првостепене пресуде окривљени је оглашен кривим да је у току 2018. године до 30.11.2019. године и од 01.12.2019. године до почетка марта 2020. године извршио пет кривичних дела прогањања из члана 138а став 1. КЗ, из чега произилази да је у конкретном случају радња прогањања предузимана континуирано у дужем периоду, па се самим тим ради о трајном кривичном делу, код кога се радњом извршења сматра све време док траје противправно стање и рок застарелости почиње тећи од момента када престане такво стање, па како је последња радња окривљеног предузета почетком марта 2020. године, овај суд, имајућу у виду да је за кривично дело прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ прописана новчана казна или казна затвора у трајању до три године, у смислу одредбе члана 103. став 1. тачка 5) и члана 104. став 6. КЗ, налази да апсолутна застарелост кривичног гоњења наступа почетком марта 2026. године.

Из наведеног, према налажењу Врховног суда, произилази да су и првостепена пресуда од 16.12.2024. године и другостепена пресуда од 03.03.2025. године донете пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења окривљеног, па доношењем побијаних пресуда није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости.

Бранилац окривљеног као разлог подношења истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП из разлога што је повређена одредба члана 453. ЗКП јер је суд након укидања претходне првостепене пресуде, изменио чињенично стање на штету окривљеног раздвајајући радње које је предузимао окривљени пре 01.12.2019. године, када је важио блажи закон по окривљеног и након 01.12.2019. године, када је за постојање законских обележја кривичног дела био неопходан елеменат упорности, иако то није био основ, део, нити правац побијања жалбе јавног тужиоца, на који начин је повредио начело забране преиначења на горе. Такође, суд је након укидања претходне одлуке, у односу на кривично дело прогањање из члана 138а став 1. КЗ, за свако појединачно дело утврдио казну затвора у трајању од по четири месеца, иако су ранијом правноснажном пресудом окривљеном утврђене казне затвора у трајању од по три месеца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Томовића се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произилази да је пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.122/20 од 16.05.2022. године окривљени АА оглашен кривим због извршења три кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ и два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ и осуђен на казне затвора у трајању од по шест месеци и кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ на казну затвора у трајању од четири месеца па му је суд изрекао условну осуду којом му је утврдио јединствену казну затвора у трајању од две године и осам месеци и истовремено одредио да исту неће издржати уколико у року од пет година по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр. 193/22 од 17.11.2022. године, усвајањем жалби ОЈТ у Горњем Милановцу и браниоца окривљеног, укинута је пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.122/20 од 16.05.2022. године и предмет враћен првостепеном суду на

поновно одлучивање. Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.179/22 од 19.10.2023. године окривљени АА оглашен кривим због извршења три кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ и два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од по три месеца и кривично дело лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ на казну затвора у трајању од три месеца па му је суд изрекао условну осуду којом му је утврдио јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци и истовремено одредио да исту неће издржати уколико у року од пет година по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 18/24 од 23.02.2024. године одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног и ОЈТ у Горњем Милановцу, па је пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.179/22 од 19.10.2023. године, потврђена. Пресудом Врховног суда Кзз 654/2024 од 30.05.2024. године усвојен је као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, па су укинуте правноснажне пресуде Основног суда у Горњем Милановцу К 179/22 од 19.10.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1 18/24 од 23.02.2024. године, због повреде закона из члана 74. став 1. тачка 1) ЗКП и предмет враћен Основном суду у Горњем Милановцу на поновно одлучивање. Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења три кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ, два кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 5) КЗ, за која кривична дела је утврђена казна затвора у трајању од по четири месеца и кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ, за које кривично дело је утврђена казна затвора у трајању од три месеца, па му је изречена условна осуда којом му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од једне године и десет месеци и истовремено одређено да се иста неће издржати уколико у року од пет година, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године одбијене су као неосноване жалбе ОЈТ у Горњем Милановцу и браниоца окривљеног, а пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К.бр.84/24 од 16.12.2024. године, потврђена.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, постоји када се пресуда у погледу правне квалификације кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији измени на штету окривљеног, ако је изјављена жалба само у корист окривљеног (члан 453. ЗКП).

Одредбом члана 453. ЗКП прописано је да, ако је изјављена жалба само у корист оптуженог, пресуда се не сме изменити на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Из цитиране законске одредбе, по налажењу Врховног суда, јасно произилази да се пресуда не сме изменити на штету оптуженог у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције, уколико је жалба изјављена само у корист окривљеног, а не и у случају када је иста изјављена и на његову штету.

Упоређивањем најпре правне квалификације кривичног дела, у односу на које је истакнута битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, по ранијој и побијаним правноснажним пресудама, очигледно је да је окривљени пресудама донетим у поновљеном поступку оглашен кривим за иста кривична дела за које је оглашен кривим и ранијом првостепеном пресудом - због три кривична дела прогањање из члана 138а став 1. тачка 4) и 5) КЗ, два кривична дела прогањање из

члана 138а став 1. тачка 5) КЗ и кривичног дела лажно пријављивање из члана 334. став 1. КЗ.

Поред наведеног, из списка произилази да је оптужним актом окривљеном стављено на терет да је у току 2018. године до почетка марта 2020. године упорно предузимао радње прогањања према различитим пасивним субјектима за које радње је и пресудом оглашен кривим с тим што је правноснажном пресудом код описа радњи извршења кривичног дела време предузимања радњи раздвојено на радње које је окривљени предузимао до 30.11.2019. године и из описа изреке пресуде изостављена реч „упорност“ коју закон до измена није прописивао, а за радње које је окривљени предузимао у периоду од 01.12.2019. године до почетка марта 2020. године оставио „упорност“ као начин извршења радњи дела.

По налажењу овога суда, тиме што је суд раздвојио радње извршења дела на период до 01.12.2019. године, када Кривични законик не прописује „упорност“ као обавезан елемент кривичног дела за који период предузимања радње је „упорност“ изостављена из описа дела а имајући у виду описане радње извршења кривичног дела у целини, није измењена пресуда на штету окривљеног, па су супротни наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Такође су неосновани наводи браниоца окривљеног у погледу повреде одредбе члана 453. ЗКП да је суд након укидања претходне одлуке, у односу на кривично дело прогањање из члана 138а став 1. КЗ, за свако појединачно дело утврдио казну затвора у трајању од по четири месеца, иако су ранијом правноснажном пресудом окривљеном утврђене казне затвора у трајању од по три месеца из разлога што се у конкретном случају тужилац сваки пут жалио због одлуке о кривичној санкцији

По налажењу Врховног суда, побијаним пресудама, није прекршена забрана преиначења на горе (*reformatio in peius*), прописана одредбом члана 453. ЗКП, обзиром да у конкретном случају правноснажне пресуде, у односу на пресуде донету у ранијем поступку, нису измењене на штету окривљеног, ни у погледу правне квалификације кривичног дела због којег је оглашен кривим, нити у погледу изречене кривичне санкције.

Захтевом за заштиту законитости истакнута је и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП из разлога што се пресуде заснивају на незаконитом доказу и то на потврди ПИ Горњи Милановац ПУ-643/20 од 18.08.2020. године, по принципу плодова отровног дрвета јер се заснива на извештају о поступању ПС Горњи Милановац ПУ – 643/20 од 22.07.2020. године, који је правноснажно издвојен као незаконит доказ, као и на службеној белешци о обавештењу примљеном од грађана ПС Горњи Милановац од 10.07.2020. године, сачињеној по казивању АА, на основу члана 288. ЗКП, која представља незаконит доказ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Томовића се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА – адвоката Марка Томовића, те су били предмет разматрања Вишег суда у Чачку који је поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене Основног суда у Горњем Милановцу Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године. Виши суд у Чачку, као другостепени, је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3, ставу шестом, седмом, осмом и деветом, другостепене пресуде Кж1 бр.27/25 од 03.03.2025. године изнео разлоге, које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на те разлоге и упућује.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2 и 492. став 1. тачка 2) ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић